

community

The New Apostolic Church around the world

01/2023/LV

2023. gada devīze:
**Ar Kristu kalpot un
valdīt**

Ievadraksts
Ar Kristu kalpot un valdīt

Dievkalpojums
Staiģāt ticībā

Baznīcas mācība
Sieviešu ordinācija: pamati

New Apostolic Church
International

■ Ievadraksts

3 Ar Kristu kalpot un valdīt

■ Dievkalpojums

4 Staigāt ticībā

■ Vizīte Eiropā

10 Kopā Kristū – dzīvot un piedzīvot

■ Bērnu stūrītis

12 Jēzus mazgā mācekļiem kājas

14 Vizītē pie Dāvida Ndolā (Zambija)

■ Doktrīna

16 Sievietes ordinācija: pamati

Ar Kristu kalpot un valdīt

Mīļie brāļi un māsas!

Mēs atskatāmies uz notikumiem bagāto gadu, kurā mēs tā vai citādi varējām piedzīvot mūsu Kunga tuvumu un klātbūtni. Jo viena lieta jebkurā gadījumā ir patiesa: 2022. gadā Dievs turpināja savu pestīšanas ieceri un tuvināja mūs mūsu mērķim – dalībai pirmajā augšāmcelšanās, lai pēc tam kalpotu Kristum kā priesteriem un valdītu kopā ar Viņu miera valstībā. Kā mēs lasām Atklāsmes 20:6.

Tie, kuriem ir Kristus pilnvaras miera valstībā, var netraucēti veikt savu kalpošanu un misiju. Kalpošana ietvers evaņģēlija sludināšanu cilvēkiem un viņu vešanu pie Dieva. Valdīt nenozīmē dominēt pasaulē, bet liecināt par Kristus pārākumu kā Dieva mīlestības un žēlsirdības iemiesojumu.

Jēzus jau šodien mūs ir aicinājis kalpot un valdīt savā prātā. Tāpēc mūsu devīze 2023:

Ar Kristu kalpot un valdīt

Mēs jau šodien kalpojam, atstājot savu ikdienas dzīvi, lai kopā apmeklētu dievkalpojumus un pielūgtu Dievu. Mēs arī kalpojam Jēzum, lietojot Viņa evaņģēliju praksē mūsu ikdienas dzīvē. Un tā ir mūsu kalpošana savam tuvākajam — mīlēt viņu tā, kā Kristus mūs mīl.

Arī 2023. gadā mēs jau esam aicināti valdīt kopā ar Kristu. Tomēr tas notiek nevis tad, ja īstenojam varu pār savu tuvāko, bet gan tad, kad kļūstam par savu domu un rīcības saimniekiem ar Kristus palīdzību:

- Viņa mīlestība nešķir, bet apvieno mūs;
- Viņa žēlastība mūs paceļ pēc sakāvēm;
- Viņa gudrība palīdz mums mācīties no savām kļūdām.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuļiskā baznīca

Tāpēc mēs neesam bezpalīdzīgi pakļauti kārdinājumiem, bet varam valdīt pār grēku pie savas sirds sliekšņa.

Labākais veids, kā saglabāt kontroli pār savu dzīvi, ir ļaut Kristum valdīt mūsu sirdīs.

Kopā ar visiem apustuļiem novēlu jums svētīgu un piepildītu jauno gadu!

Ar sirsnīgiem sveicieniem, jūsu

Žans Luka Šneiders

2. Korintiešiem 5, 7

*„Jo mēs dzīvojam ticībā,
ne skatīšanā.”*

Staigāšana ticībā

Mani dārgie brāļi un māsas, man jāatzīstas, ka man patiesi ir liels prieks atkal būt kopā ar jums šeit, Filipīnās. Jūs zināt, ka ilgu laiku nebija iespējams ceļot. Un es esmu ļoti pateicīgs, ka tik daudzas baznīcas var būt kopā šeit: Indonēzijā un citās valstīs. Un kopā mēs vēlamies svinēt šo dienu kā svētku dienu. Filipīnās mēs svinam baznīcas piecdesmito gadadienu, un tas ir iemesls, lai izteiktu savu pateicību. Pirms piecdesmit gadiem uzticīgie Dieva kalpi ieradās šajā zemē un pasludināja lielo vēsti filipīniešiem: Jēzus nāk!

Un Viņš sūtīja savus apustuļus, lai sagatavotu mūs Viņa atgriešanās brīdim. Viņš nāks, un Viņš mūs vedīs savā valstībā. Mēs tiksim pārveidoti par Jēzus Kristus tēlu.

16. oktobrī pirmapustulis Žans Luka Šneiders svinēja Filipīnu Jaunapustuliskās baznīcas gadadienu Tupi

Bet piecdesmit gadus vēlāk solījums vēl nav piepildīts.

Mums būs pilnīga sadraudzība ar Viņu un arī citam ar citu Viņa valstībā. Un, paldies Dievam, Filipīnās daudzi cilvēki pieņēma Viņa vēstījumu un ticēja tam. Un soli pa solim Dieva darbs varēja augt. Un šodien mums ir daudz brāļu un māsu daudzās draudzēs. Un ir liels prieks, ka šajā valstī ir tik daudz uzticīgu brāļu un māsu. Mēs izsakām savu pateicību tiem, kas stādīja, un tiem, kas vēlāk nāca un laistīja. Pirmkārt, mēs pateicamies Dievam, kurš ir devis izaugsmi. Bez Viņa palīdzības un svētības nekas nebūtu bijis iespējams. Tāpēc mēs pateicamies Dieva kalpiem, brāļiem un māsām, kuri vēl ir dzīvi, un tiem, kas jau ir mūžībā, un mēs slavējam Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu par Viņa žēlastību un svētību.

Pirms piecdesmit gadiem viņi pasludināja, ka Jēzus nāk, ka Viņš vēlas mūs vadīt savā valstībā, ka mēs tiksim pārveidoti par Kristus tēlu un ka mums kā Kristus baznīcai būs sadraudzība ar Dievu un citam ar citu. Bet piecdesmit gadus vēlāk šis solījums vēl nav izpildīts. Un ikviens var redzēt: Tas Kungs nav nācis. Es vēl neesmu līdzīgs Jēzum Kristum. Es joprojām esmu nabaga grēcinieks. Un sadraudzība baznīcā ir jauka, bet noteikti ne perfekta. Kā tad ar šo solījumu? Atbilde ir tāda: kamēr mēs esam uz Zemes, mums ir jāstaigā ticībā, nevis tikai jāskatās. Solījums joprojām ir spēkā. Taču mums ir jātic un jāiet, lai pieredzētu šī solījuma piepildījumu. Tā tas ir bijis vienmēr.

Atcerieties Ābrahāmu: Dievs deva viņam brīnišķīgu solījumu - tev būs dēls, un tu būsi lielas tautas tēvs. Bet Ābrahāms jau bija vecs. No cilvēciskā viedokļa tas nebija iespējams. Bet Dievs viņam sacīja: „Es nevaru tevi šeit svētīt, tev jāiet prom no savas zemes un jāiet uz zemi, kuru Es tev parādīšu.” Ābrahāmam nebija ne jausmas, kur šī zeme būs, kā tā izskatīsies, bet viņš ticēja un gāja. Un pagāja ilgs laiks, līdz solījums tika izpildīts. Jēzus pats teica: „Ābrahāms ļoti gribēja mani - Jēzu Kristu, Dieva Dēlu - redzēt.” Un Ābrahāmam bija jāgaida gadsimtiem ilgi, līdz viņa ilgas piepildījās un viņš varēja redzēt Jēzu Kristu, Glābēju, uz zemes. Viņam bija tik ilgi jāgaida un jātic līdz beigām, lai piedzīvotu solījuma izpildi.

Dievs nāca pie Mozus un Izraēla tautas un teica viņiem, ka vedīs tos uz brīnišķīgo zemi, apsolīto zemi. Bet tiem ir jāatstāj Ēģipte, un tiem ir jāiet. Un viņiem bija ilgi jātic un jāstaigā, līdz viņi varēja piepildīt savu vēlmi un pieredzēt Dieva apsolījumu. Bet Dievs bija uzticīgs, Viņš piepildīja Savus solījumus Ābrahāmam un Izraēla tautai, bet vispirms viņiem bija jātic un jāstaigā ticībā.

Es esmu apzināti atkārtojis, ka solījums, ko Dievs deva caur saviem apustuļiem, joprojām ir spēkā. Bet tas vēl nav piepildīts, mums šodien ir jāstaigā ticībā. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka mēs esam patiesi pārliecināti, ka tas, ko saka Dievs, ir patiesība. Ābrahāmam Dieva vārds bija svarīgāks par to, ko viņš varēja redzēt savām acīm. Ticēt nozīmē, ka es esmu pilnīgi pārliecināts, ka Dieva vārds ir patiesība, nevis tas, ko es redzu, nevis tas, ko es saprotu, bet tas, ko Dievs saka. Ticēt Dievam nozīmē arī ticēt Viņam. Ticēt Dievam nozīmē, ka es ticu, ka Viņš darīs to, ko apsolā, un ka Viņš

Mēs pacietīgi gaidām, kad Viņš izpildīs savus solījumus.

to var izdarīt. Kas attiecas uz Ābrahāmu, šķita neiespējami, ka viņam un viņa sievai viņu vecumā joprojām būs bērni. Bet viņam bija ticība Dievam: Viņš to var izdarīt, un Viņš to darīs. Tātad ticēt nozīmē, ka es esmu pārliecināts, ka tas, ko saka Dievs, ir patiesība. Es Viņam ticu, Viņš to var izdarīt, un Viņš to izdarīs. Un, tā kā es esmu pārliecināts, es esmu pacietīgs un gaidu. Tā ir ticība, un tas ir tas, kas mums ir jā dara: jābūt pārliecinātiem, ka Dieva vārds ir svarīgāks par to, ko es redzu un saprotu. Mēs uzticamies Dievam, ka Viņš var darīt un darīs to, ko solīja, un mēs pacietīgi gaidām, kamēr Viņš izpildīs savus solījumus. Tā ir ticība, bet mums vēl ir jāmainās. Izraēla tautai bija jātic, ka Dievs viņus atbrīvos, bet viņiem bija jāpamet Ēģipte, un viņiem bija vajadzīga drošība, lai to izdarītu. Tas nebija tikai pateikts: „Labi, iesim, mēs vienkārši iesim!” Tas bija grūts lēmums pamest Ēģipti. Bet viņi riskēja mainīties. Un Dievs viņus atbrīvoja no Ēģiptes. Jūs zināt stāstu par Sarkano jūru, man tas vairs nav jāstāsta. Viņi tika atbrīvoti no nepieciešamības. Bet tās nav stāsta beigas, tas ir stāsta sākums. Kad viņi ieradās Sarkanās jūras otrā pusē un tika atbrīvoti no ēģiptiešiem, tur bija tuksnesis. Un tagad viņiem bija jāturpina ticībā.

Brāļi un māsas, mums ir šāds apsolījums: Dievs vēlas jūs atbrīvot un vadīt savā valstībā. Bet jums ir jāiziet no ļaunuma valstības, lai ieietu labā Dieva valstībā. Mēs esam teikuši: „Jā, es gribu atteikties no ļaunuma.” Un šis ticības un labrātības dēļ Dievs mūs ir atbrīvojis caur

ūdens un Gara kristībā. Mēs to nevarējām redzēt, bet caur kristībā ar ūdeni un Garu mēs esam atbrīvoti no ļaunuma valdīšanas. Bet ar to stāsts nebeidzās, tas bija stāsta sākums. Un tagad mums ir jāstaigā tāpat kā Izraēla tautai. Un ko nozīmē staigāt? Tāpat kā Izraēla tautai mums ir jāseko Dieva norādījumiem. Dievs viņiem katru dienu teica, ko darīt, un viņiem tas bija jā dara. Un arī mums ir jāstaigā, lai sekotu Dieva norādījumiem. Viņš mums māca, kā mīlēt. Viņš mums māca, kā augt atziņā par Jēzu Kristu. Caur Svēto Garu Viņš mums stāsta, kā tikt pārveidotam par Kristus tēlu. Mums ir arī jāmainās. Mums jāiemācās mīlēt vairāk un labāk. Mums ir jāvairo savas zināšanas par Jēzu Kristu. Mums ir jāpārvar vecā daba un jāklūst par jaunu cilvēku Kristū. Izraēla tautai bija jāšķerso tuksnesis un jācinās pret ienaidniekiem. Arī mums ir jācinās pret ļaunumu un jāpārvar kārdinājumi. Un tas ir nepārtraukts process, mums ir jāiet uz priekšu un jāpārvar, un jāpārvar, un jāpārvar. Un bija vēl viens iemesls, kāpēc Dievs vēlējas, lai viņi staigātu pa tuksnesi un šķersotu to. Viņš vēlējas, lai viņi kļūtu par istu tautu, patiesu kopienu. Jo agrākos laikos tās bija daudzas ciltis, un Ēģiptē katrs staigāja un dzīvoja pats, un, klistot tuksnesī, viņi iemācījās kļūt par istu kopienu, viņi iemācījās par tādu kļūt. Viņi saprata, ka viņi ir vajadzīgi cits citam, ka viņi ir kopā.

Ļaujiet man īsi izteikties: mums ir jātic, un mums ir jāstaigā, lai vairotu savu mīlestību un atziņu par Jēzu Kristu, lai virzītos uz priekšu mūsu garīgajā attīstībā. Mums

ir jācenšas un jācinās pret savu ienaidnieku, un mums ir jāmacās kļūt vienotiem Kristū, kopā Kristū. Protams, kad Izraēla tauta devās tuksnesī, viņi nevarēja redzēt Dieva apsolījumu. Taču viņi varēja piedzīvot Dieva klātbūtni. Protams, viņi nevarēja redzēt Dievu, bet viņi varēja dzirdēt Viņa balsi caur Mozū. Un Mozus tiem sacīja: „Dievs tev saka, kas tev jādara!”

Pat šodien mēs nevaram redzēt Dievu, bet mēs dzirdam Viņa balsi caur Svēto Garu un apustuļiem. Un bieži vien mēs varam piedzīvot: „Dievs man saka tieši to, kas man vajadzīgs, Viņš zina visu.” Mēs varam piedzīvot, ka Dievs ir ar mums, ka Viņš runā ar mums. Dieva ļaudis varēja piedzīvot Dieva klātbūtni, jo viņi katru dienu saņēma savu barību no Dieva. Viņi saņēma mannu, kas bija liels brīnums. Bet diemžēl viņi pie tā pierada, un tas kļuva normāli. Un viņi pilnīgi aizmirs, ka tas bija brīnums.

Dārgie brāļi un māsas, arī mēs esam saņēmuši ēdienu no debesīm. Mēs saņemam Kristus miesu un asinis, kad svinam svēto vakarēdienu. Tā ir maize no debesīm, liels brīnums. Bet varbūt pēc tik daudziem gadiem mēs vienkārši esam pieraduši pie tā, ka ir normāli, ka mēs nākam uz dievkalpojumu un saņemam svēto vakarēdienu. Brāļi un māsas, lūdzu, nekad neaizmirstiet, ko tas nozīmē: šo ēdienu nodrošina pats Dievs, kas ir liels brīnums. Nekad neaizmirstiet svētā vakarēdiena brīnumu. Viņi varēja arī pieredzēt Dieva palīdzību. Bieži vien viņi atradās situācijā, kurai viņi vienkārši nevarēja atrast risinājumu. Un Dievs viņiem parādīja: „Man nekas nav neiespējams, Es varu jums palīdzēt. Ticiet man.” To viņi piedzīvoja savā pārgājienā pa tuksnesi. Viņi pieredzēja Dieva klātbūtni savā vidū. Caur vārdu, caur mannu un Viņa palīdzību. Tas attiecas arī uz mums. Un Dievs palika uzticīgs, pat ja viņi nebija uzticīgi. Dievam bija daudz iemeslu teikt: „Es padevos, tu neesi uzticīgs, tu man neuzticies, paliec tur, kur esi.” Nē, Dievs viņus nekad nav pievilis. Godīgi sakot, no cilvēciskā viedokļa Jēzum būtu daudz iemeslu teikt: „Es viņus atlaižu, es padodos. Es viņiem tik daudz reižu esmu teicis, ko darīt un ko nedarīt, un viņi ir darījuši tieši pretējo.” Vismaz Viņš tā varētu teikt, un es jums saku: Viņam būtu daudz iemeslu to teikt. Bet, kā teikts Bībelē, Jēzum nav kauns būt par mūsu brāli. Un Viņš paliek ar mums, neskatoties uz mūsu vājībām.

Mēs ticam, mēs staigājam, apsolījums vēl nav piepildīts, bet mēs varam piedzīvot Dieva klātbūtni mūsu vidū. Tāpēc mums nav iemesla padoties. Es biju ļoti priecīgs, kad klausījos kori un kad dziedājāt „Nekad nepadodies”. Tu esi sapratis šodienas vēsti, nekad nepadodies, turpini staigāt

Apriņķa apustuļa palīgs Džons Fendts un apriņķa apustulis Enrike Minio tika aicināti kalpot pie altāra.

ticībā. Mums nav iemesla padoties un atgriezties Ēģiptē. Ja mēs esam izvēlējušies atteikties no ļaunuma un Dievs mūs ir atbrīvojis no ļaunuma valdīšanas, lūdzu, nepadodieties un neatgriezieties Ēģiptē. Nesakiet: „Jēzus nav piepildījis savu apsolījumu, es atgriezīšos pie grēka un izmantošu grēka ceļu, lai iegūtu to, ko vēlos.” Esmu pārliecināts, ka jūs saprotat, ko es domāju. Neatgriezieties Ēģiptē tikai tāpēc, ka tur ir ērtāk un skaistāk. Es zinu, ka jūs dzīvē būtu daudz vieglāka, ja jūs nedaudz vairāk grēkotu. Lūdzu, nepadodieties, turpiniet ticībā, neatgriezieties Ēģiptē.

Daudzas reizes Izraēla tautai bija kārdinājums vienkārši palikt tur, kur viņi bija. Viņi teica: „Solījums nekad netiks izpildīts, galu galā šeit nav tik slikti, paliksim šeit.” Skumji, ka daudzi kristieši ir atteikušies no cerības. Viņiem vairs nav ilgu pēc Dieva valstības mūžībā, pēc pilnīgas kopības ar Dievu. Viņi ir padevušies, viņi vairs neilgojas tikt pārveidoti par Kristus tēlu, un viņi saka: „Vienkārši paliksim šeit.” Mēs ticam Dievam, mēs esam paklausīgi, un mēs vēlamies, lai Dievs mums palīdzētu zemes dzīvē, atrisinātu mūsu problēmas, dotu mums savu svētību, bet viss ir vērst uz zemes dzīvi, uz zemes lietām. Un cerība uz dzīvību Dieva debesu valstībā ir zudusi. Lūdzu, brāļi un māsas, neatmetiet cerību. Solījums joprojām ir spēkā. Nelietojiet savu ticību un Jēzu Kristu tikai laicīgām lietām. Nepadodieties! Mēs gatavojamies Kristus atgriešanās brīdim.

Arī Izraēla tautai bija kārdinājums teikt: „Mums ir bijis pietiekami daudz Mozus. Mēs gribam citu līderi. Mēs neesam apmierināti ar šo, tas nav pietiekami labs. Tas, ko viņš mums teica, nebija labi. Meklēsim citu līderi.” Šodien uzticīgi sekosim apustuļiem. Viņi tiek sūtīti, lai vadītu mūs Dieva valstībā. Dažreiz tas, ko viņi mums saka, ir ērti, dažreiz mums nepatīk tas, ko viņi mums saka. Taču mēs zinām, ka viņi ir sūtīti, lai vadītu mūs Dieva valstībā. Sekosim viņiem līdz galam. Mēs zinām, ka solījums vēl nav izpildīts.

Jēzus vēl nav atnācis, mēs vēl neesam pilnīgi kā Kristus tēls, baznīca vēl nav pilnīga, mūsu kopība ir tālu no pilnības, solījumi vēl nav piepildīti, bet mēs nepadodamies. Mēs turpinām ticēt un staigāt, mēs staigājam ticībā.

Dārgie brāļi un māsas, tā vietā, lai žēlotos, ka solījums vēl nav izpildīts, paskatīsimies, ko tas mums nozīmē. Protams, mēs vēl neesam pilnīgi, mēs vēl neesam Kristus tēls, neskatoties uz visiem gadiem, ko esam pie tā strādājuši. Ko tas nozīmē man? Tas nozīmē, ka es esmu pilnīgi atkarīgs no Jēzus žēlastības. Man ir nepieciešama Jēzus Kristus žēlastība. Es nekad nespēju būt perfekts pats par sevi. Man ir vajadzīga Viņa žēlastība. Tas nozīmē, ka man ir jābūt pazemīgam un jālūdz: „Jēzu, dod man Tavu žēlastību! Bez Tavas žēlastības es esmu pazudis.” Tā kā

Pirmapustulis ordinēja Frediju Nujadu (vidū) un Mediju Sabalu (pa labi) par apustuļiem.

Atvaļinātie apustuļi Alfredo Pascual (pa kreisi) un Cleofas Bual (pa labi) ar galveno apustuļi pēc dievkalpojuma.

mēs saprotam, ka vēl neesam pilnīgi, mēs esam pazemīgi un lūdzam Jēzum Viņa žēlastību. Jā, mēs, amatsnesēji, vēl neesam perfekti, tas ir acīmredzami. Tas nozīmē, ka mēs nevaram būt apmierināti ar to, kas mēs esam. Mums ir jāpaplašina savas zināšanas un izpratne par evaņģēliju. Mums joprojām ir jāiemācās mīlēt vairāk un labāk. Mēs esam atkarīgi no Jēzus Kristus labvēlības, taču mums arī ir jāiet tālāk, lai pilnveidotos savā kalpošanā. Lai gan mēs esam kalpojuši tam Kungam četrdesmit vai piecdesmit gadus, mums joprojām ir jāiemācās. Dieva kalpi, mīļie kolēģi, būsīm pazemīgi, mēs vēl neesam tādi, kādus Dievs vēlas, lai mēs būtu. Nepadodies, turpini virzīties uz priekšu. Mācies, mācies un mācies. Protams, baznīca noteikti nav perfekta. Protams, solījums nav izpildīts, sadraudzība nav perfekta. Par to var sūdzēties. Bet gudrie Dieva bērni saka: „Man ir jādara vairāk baznīcas vienotības labā. Man ir jādara vairāk sava brāļa un māsas labā, man viņi ir jāmīl vairāk. Es varu progresēt žēlsirdībā.” Tā vietā, lai sūdzētos, mēs sakām: „Es varu darīt vairāk un darīt to labāk, palīdziet man to izdarīt.” Brāļi un māsas, tas tad ir šodienas vēstījums. Solījums, kas mums tika dots pirms daudziem gadiem, joprojām ir spēkā, bet, kamēr mēs esam uz Zemes, mums ir jātic un jāiet, lai virzītos uz priekšu. Mēs nevēlamies padoties. Tas, ko Dievs saka, ir patiesība, mēs esam pārliecināti, ka Viņš darīs to, ko Viņš apsolīja, un mēs pacietīgi gaidām. Bet mums ir jāiet tālāk, lai vairotu savu mīlestību un atziņu. Mēs

nepadodamies, mēs cīnāmies pret saviem ienaidniekiem, un mēs strādājam Dieva darba vienotības labā. Mēs piedzīvojam Dieva klātbūtni mūsu vidū caur Viņa vārdu, caur apustulātu, caur svēto vakarēdienu un caur Viņa palīdzību ikdienas dzīvē. Mēs nevēlamies atgriezties Ēģiptē, mēs nevēlamies palikt uz zemes, mēs vēlamies ieiet Dieva valstībā, un mēs vēlamies tajā ieiet kopā. Sekosim Kristum un sekosim apustuļiem līdz galam, un mēs zināsim: Dievs ir uzticīgs, Viņš tur savus solījumus.

PAMATDOMAS

Mēs esam pārliecināti, ka Dievs mūs mīl, un mēs uzticamies Viņam. Mēs turpinām savu garīgo attīstību un pieredzam Dieva klātbūtni sev līdzās. Mēs pieredzēsim Viņa apsolījuma piepildījumu.

No kreisās: Skats uz jaunapustulisko draudzi jauniešu dienā Fribūrā.

Pa labi: pirmapustulis Žans Luka Šneiders un aprīņa apustulis Jirgs Zbindens pie altāra.

Attēls: Jonas Spengler und Marc Genoux

Kopā Kristū – dzīvot un piedzīvot

Saskaņā ar šo devīzi jaunieši no Itālijas, Austrijas, Šveices un Francijas tikās trīs dienu ilgā Jauniešu dienā. No 9. līdz 11. septembrim četrās nometnēs notika dažādi pasākumi, no kuriem spilgtākais bija kopīgais jauniešu kalpošana Fribūrā.

Sava sprediķa sākumā pirmapustulis Žans Luka Šneiders uzrunāja jauniešus, kuriem, iespējams, neklājas tik labi, un apliecināja: „Glābējs nevienam nepaies garām, mēs par to varam būt pārliecināti.” Arī Pāvilam nebija viegla dzīve. „Piedzīvojot grūtas un arī skaistas dienas, viņš apzinājās, ka Kungs Jēzus vienmēr dod to, kas viņam nepieciešams, lai sasniegtu savu mērķi.” Tomēr apustuļa izteikums „Es varu visu” nebija zīme, ka viņam nekas nav neiespējams, sacīja pirmapustulis Šneiders. Nozīme ir atšķirīga: „Es vienmēr varu būt vissvarīgākais, un tas mani apmierina.” Šobrīd jaunieši saskaras ar daudziem izaicinājumiem. Covid pandēmijas, enerģētikas krīzes un klimata pārmaiņu radītā nenoteiktība ir acīmredzama. „Ar Jēzu Kristu mēs varam tikt galā ar jebko. Viņš vēlas palīdzēt mums būt apmierinātiem ikvienā situācijā. Neuztraucies, ar Jēzu tu to vari izdarīt!”

Jauniešu vajadzības

Jjauniešiem ir daudz jautājumu, un viņi meklē atbildes, lai saprastu pasauli, teica pirmapustulis. Tas rada problēmas mūsdienu jauniešiem: „Mūsdienu pasaulē mums ir informācijas plūdi. Ja kādam ir jautājums, un viņš meklē atbildes, viņš atrod nevis vienu, bet tūkstoš atbildes, ejot no vienas galējības otrā.” Tāpēc ir grūti noskaidrot, kura ir pareizā atbilde. „Jēzus Kristus var jums palīdzēt,” teica pirmapustulis. „Viņš var teikt par sevi: Es esmu patiesība, mani vārdi nekad nepazudīs.” Pirmapustulis ieteica jauniešiem: „Ja jūs meklējat atbildes, meklējiet tās kopā ar Jēzu. Viņam ir vislabākā atbilde, kas ir tieši jums, kas atbilst jūsu situācijai. Viņa risinājums vienmēr ir labākais!”

„Arī šodienas paaudzei ir vajadzība piederēt. Jūs vēlaties,

Kopējais kulminācijas punkts šajā jauniešu dienā bija pirmapustuļa Žana Lukas Šneidera dievkalpojums, kā arī apriņķa apustuļu John Kriel, Rüdiger Krause un apustuļa Andreas Sargant kalpošana.

lai jūs pieņemtu un - pieņemtu jebkura grupa. Tas ir pilnīgi saprotami, bet dažreiz tas ir arī bīstami," sacīja pirmapustulis: Cilvēks ātri kļūst atkarīgs no to cilvēku viedokļa, kuriem gribas izpatikt. Un tā jūs parādāt sevi Tiktok, Instagram un citās platformās. Tādēļ pastāv risks, ka šis jauniešu veidos pilnīgi atšķirīgu personību atkarībā no grupas, kuru viņš vēlas iepriecināt. Pirmapustulis Šneiders mudināja jauniešus būt tuvu Jēzum: „Jūs vienmēr esat laipni gaidīti būt kopā ar Viņu jebkurā laikā, lai kādi jūs būtu. Viņš ļauj tev būt tam, kas tu esi.”

„Jaunieši nevēlas spiedienu vai piespiešanu. Viņi vēlas izklaidēties,” tā to raksturoja pirmapustulis. Tāpēc jauniešiem ir grūti pieņemt autoritāti. „Bet pat šeit Jēzus palīdz mums būt apmierinātiem, jo Viņš nenāk kā valdnieks, kas mūs piespiež. Viņš nedod pavēli, mīl un strādā tikai ar mīlestību.” Tā kā jaunieši vēlas būt brīvi, viņi nelabprāt uzņemas saistības. Bailes būt saistītam un tādējādi palaist garām kaut ko labāku liecina par zināmu nenoteiktību, sacīja pirmapustulis Šneiders. Tas attiecas gan uz profesionālo dzīvi, gan uz partnerattiecībām. Pirmapustulis to skaidri pateica šeit: „Baznīcai nav ko teikt par to, kā veidot savu personīgo dzīvi, taču es varu garantēt vienu: ja jūs saistāt sevi ar Jēzu Kristu, jūs neuzņematies nekādu risku.” Šodienas briesmas ir uzmanības novēršana. Varētu darīt daudzas lietas vienlaikus un no tā negūt patiesu gandarījumu. Jēzus arī šeit dod mums dažus labus padomus: „Koncentrējieties uz būtisko. Ja vēlaties kaut ko no dzīves, koncentrējieties uz mīlestību. Tam, kurš mīl, ir garantija: viņam ir piepildīta dzīve.”

Kā pēdējo punktu pirmapustulis min pašrealizācijas nepieciešamību: „Cilvēks vēlas, lai paša dzīvei būtu jēga.” Tas ir īpaši izteikts mūsdienu jaunajā paaudzē, atzīmēja pirmapustulis. Tas attiecas ne tikai uz naudas pelnīšanu profesionālajā dzīvē, bet arī uz jēgas pilnu dzīvi. Tas arī rada jautājumu „par ko es gribu kļūt, kādai jābūt manai patiesajai personībai”. Tiecieties pēc jēgas, jauniešiem jāapzinās viena lieta: „Vai jūs zināt, ka esat daļa no brīnišķīgas programmas? Kā kristieši jūs esat aicināti piedalīties. Tas nav tikai par to, ka jūs tiekiet izglābti. Iecere iet daudz tālāk, Dieva pestīšanas iecere attiecas uz radīšanu un visiem cilvēkiem. Dievs grib glābt visus cilvēkus no ļauna.” Ikviens, kuru vada šis Jēzus Kristus griba, var piedzīvot, ka „viņš var darīt visu caur To, kurš dara cilvēku stipru”.

Pamatzomas

Filipiešiem 4, 13:

Es visu spēju tā spēkā, kas mani dara stipru.

Kristus dēļ mēs varam stāties pretī visam, kas ar mums notiek, un palikt sava likteņa saimnieki. Kristus reaģē uz mūsu vēlmēm un nodrošina mūsu vajadzības.

JĒZUS MAZGĀ MĀCEKĻU KĀJAS

JĀNA 13, 1–20

Tuvojas Pashā svētki. Jēzus zina, ka Viņš atstās pasauli un dosies pie Dieva, sava Tēva. Viņš kopā ar saviem mācekļiem svin pēdējās vakariņas.

Jēzus pieceļas no maltītes, novelk savu virsējo apģērbu, paņem priekšautu un sasien to.

Tad viņš ielej ūdeni bļodā un sāk mazgāt mācekļu kājas. Ar priekšautu viņš žāvē viņu kājas.

Kad viņš nāk pie Pētera, tas jautā: „Kungs, vai Tu mazgāsi manas kājas?”

Jēzus atbild: „Tagad tu nesaproti, ko es daru. Bet vēlāk jūs sapratīsiet.”

Tad Pēteris viņam saka: „Nekad vairs nemazgāsi manas kājas.”

Jēzus viņam atbild: „Ja es nemazgāju tavas kājas, tev nav nekādas daļas manī.”

Tad Pēteris saka: „Kungs, tad mazgā ne tikai manas kājas, bet arī manas rokas un galvu!” Jēzus saka: „Tam, kurš ir mazgāts, nav vajadzīgs nekas cits, kā mazgāt

kājas; jo viņš ir pilnīgi tīrs. Un jūs esat tīri, bet ne visi.”

Jēzus zina, ka viens no mācekļiem viņu nodos. Viņš saka mācekļiem: „Vai jūs zināt, ko es jums esmu darījis? Tu mani sauc par Skolotāju un Kungu, un tas ir pareizi. Tāpat kā es, jūsu Kungs un Skolotājs, esmu mazgājis

jūsu kājas, tāpat arī jums vajadzētu mazgāt vienam otra kājas.

Es jums esmu devis piemēru,

ko darīt tā, kā es jums esmu darījis.

Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, un apustulis nav lielāks par to, kurš viņu sūtījis. Kas uzņem kādu, kuru es sūtīšu, tas mani uzņem; bet, kas mani uzņem, tas uzņem to, kas mani sūtījis.”

CIEMOS PIE DĀVIDA NDOLĀ (ZAMBIJA)

„Mulishani?” Tas nozīmē „Kā Tev klājas?” ikibemba valodā, vienā no 72 valodām, kuras lieto Zambijā. Tā ir visvairāk runātā valoda reģionā, kurā es dzīvoju. Mēs to saucam par Koperbeltu jeb „Vara joslu” (vācu valodā), jo šeit varš tiek iegūts lielās raktuvēs. Es dzīvoju Ndola pilsētā, Koperbeltas provinces galvaspilsētā.

Mani sauc Dāvids, es piedzimu 2011. gada 10. jūnijā. Tāpēc man drīz būs vienpadsmit gadu. Manā ģimenē ir tēvs, māte, mana piecgadīgā māsa Lubuto un es. Mans tēvs Trevors ir priesteris mūsu draudzē. Viņš strādā mārketingā Zambijas telefona uzņēmumā. Mana māte Mweshi ir fizioterapeite un strādā lielā slimnīcā.

Es mācos 6. klasē. Mana māsa iet tajā pašā skolā, kur es, viņa tur apmeklē bērnudārzu. Mani mīļākie priekšmeti ir matemātika, mūzika un angļu valoda.

Mēs visi esam jaunapustuliskie kristieši; šeit es jums rādu mūsu baznīcu. Tā ir lielākā baznīca Zambijā, tā var uzņemt 5000 brāļus un māsas. Pirmapustulis šeit jau divas reizes ir kalpojis. Baznīca tika iesvētīta 2014. gada 20. jūlijā. Man tolaik bija četri gadi.

Mums ir svētdienas skolas nodarbības svētdienās pēc dievkalpojuma. Mūzikas nodarbības un kora mēģinājumi notiek sestdienās. Esmu jaunākais orķestra dalībnieks savā aprīņķī, spēlēju vijoli. Pārējie spēlētāji ir ļoti izpalīdzīgi; bieži vien viņi ļauj man diriģēt dziesmu dievkalpojumos un koncertos. Dažreiz diriģēju arī bērnu kori. Man patīk mana draudze, mani svētdienas skolas draugi, skolotāji un diriģenti. Es vienkārši mīlu savu baznīcu!

Man arī patīk muzicēt mājās. Spēlēju flautu, vijoli un klavieres. Arī manu māsu interesē mūzika, es viņai mācu spēlēt vijoli. Mans sapnis ir, ka kādu dienu es varēšu palīdzēt savas baznīcas mūzikas nodaļā.

Kad es negatavoju mūziku, es skatos televizoru vai spēlēju datorspēles, vai arī rūpējos par saviem trušiem un baroju tos. Ir patīkami skatīties, kā viņi lēkā apkārt.

Galvenais ēdiens Zambijā ir kukurūza; piemēram, kukurūzas miltus izmanto, lai pagatavotu graudaugu putru Nshima, kas netrūkst nevienā ēdienā. Mans mīļākais ēdiens ir samp, kas ir kukurūzas kodoli. Man garšo arī pica. Es bieži palīdzu mātei gatavot ēdienu. Es jau varu pagatavot rīsus, cept olas un uztaisīt vienkāršas brokastis.

titelis: rawpixel.com / Jira

Sieviešu ordinācija: pamati

Apustuļi ir „namturi pār Dieva noslēpumiem” (1. Kor.4:1). Īpaši jautājumos, kur nav skaidras Bībeles atbildes, apustulātam ir jāpieņem saprātīgi lēmumi ar Svētā Gara un saprāta palīdzību. Tas ietver jautājumu par to, vai vīrieši un sievietes ir vienlīdz cienīgi saņemt oficiālu varu un oficiālu mandātu.

Savu pilnvaru laikā pirmapustulis Fērs izteica daudzus ieteikumus, kā izskaidrot Jaunapustuliskās baznīcas doktrīnu. Viņš organizēja grāmatas rakstīšanu, kurā Jaunapustuliskās baznīcas mācība tiek pasniegta saistošā veidā. Šo centienu rezultāts ir Katehisms, kas tika publicēts 2012. gadā, t.i., pirmapustuļa Lēbera pilnvaru laikā.

Jaunapustuliskās baznīcas Katehismā tika attīstīta jaunapustuliskā izpratne par baznīcu, kurā izšķiroša loma ir atšķirībai starp redzamām un kļūdainām baznīcām un vienu neredzamu un perfektu Jēzus Kristus baznīcu. Tomēr faktisko mācību par kalpošanu Katehismā vēl nevarēja pasniegt. Tajā tika nosaukti dažī būtiski nākotnes kalpošanas doktrīnas aspekti un iesāktas domas. Piemēram, te var atsaukties uz Piekto Ticības apliecinājuma skaidrojumiem, kuros ir nošķirta amatu kalpošana un tiek nosaukti būtiski ordinācijas elementi: „Cilvēks, kā tas ir izteikts Ticības apliecinājumā, savu kalpošanu veic ar dievišķu gribu, nevis ar cilvēka lēmumu. Tas tiek realizēts vai īstenots caur apustuļa kalpošanu. Amats un apustulāts ir tieši saistīti. Līdz ar to tur, kur apustuļa kalpošana ir aktīva, ir arī garīgais amats (skat. 7). Turklāt Kristus baznīcā ir daudz kalpošanas evaņģēlija pasludināšanai un ticīgo labā, ko var veikt arī bez ordinācijas. (..) Ordinācija kalpošanā ietver trīs aspektus: pilnvaras, svētību un svētīšanu. „Autoritātes” jēdziens ir izšķiroši svarīgs, it īpaši priesteriem, jo viņiem ir pilnvaras apustuļa vārdā pasludināt grēku piedošanu un svinēt svēto vakarēdienu. Tādējādi priesteru kalpotāji piedalās apustuļu pareizā sakramentu pārvaldē. Pareiza Dieva vispārējās glābšanas pasludināšana notiks arī caur „autoritāti”, ko piešķir apustulāts. Caur „svētību” tiek apsolīts Svētā Gara dievišķais pavadijums un palīdzība gan priestera, gan diakoniskās kalpošanas īstenošanā. „Svētīšana” norāda, ka pats Dievs savā svētumā vēlas rīkoties caur kalpošanu.”

2014. gadā sākās darbs pie jaunapustuliskās kalpošanas koncepcijas formulēšanas. 2019. gadā tapa darbs „Garīgā kalpošanas jaunapustuliskā izpratne” – komentārs par JBK 7. Šajos paziņojumos draudzes pilnvaras un oficiālās pilnvaras ir būtiski jēdzieni. Tie tiks īsumā aplūkoti turpmāk.

Secinājums: apustuļiem vienotībā ar pirmapustuli ir uzdevums nodrošināt mūsdienu kārtību draudzēs Svētā Gara vadībā. Jautājums par to, vai vīrieši un sievietes ir vienlīdz cienīgi saņemt amata pilnvaras un kalpošanu, ir viens no tiem, uz kuru apustulātam ir jāatbild un jāņem par nākotni.

Amata pilnvaras un amata uzdevumi

Katehisms jau uzsver, ka „autoritātes” brīdim ir izšķiroša nozīme (JBK 2.4.5). Tāpat Katehisms runā par uzdevumu: „Amatnesējs savu kalpošanu veic viņam piešķirto pilnvaru ietvaros. Šim nolūkam viņš saņem uzdevumu no sava apustuļa, kurš viņam piešķir darba lauku.” (JBK 7,8) Iepriekš minētajā rakstā par kalpošanas jēdzienu, pamatojoties uz aprīņķa apustuļu sanāksmes rezolūciju, ir norādītas šādas lietas:

„Amatu veido gan pilnvaras, gan oficiālais uzdevums. Amatnesēja pilnvaras ir vairāk teoloģiskas, amatnesēja mandātam ir kanonisks raksturs.

- Amata pilnvaras definīcija: amata pilnvaras ir balstītas uz Jēzu Kristu, ko apustulis piešķir caur ordināciju Svētā Gara spēkā, rīkoties un runāt trīsvienīgā Dieva vārdā. Amata pilnvaras piešķir caur ordināciju. Tās beidzas, kad apustulis ir pieņēmis atkāpšanos no kalpošanas, atceļot no amata vai nomirstot.
- Amata uzdevuma definīcija: ar amata uzdevumu tiek nodoti tiesības un pienākumi veikt savu kalpošanu saskaņā ar viņam piešķirtajām oficiālajām pilnvarām telpas un laika ietvaros. Kalpošana beidzas ar atbildības maiņu, ar aiziešanu atpūtā, kad apustulis pieņēmis atkāpšanos no kalpošanas, atceļot no amata vai nomirstot.

Amatnesēja pilnvaras cita starpā attiecas uz sakramentu pārvaldīšanu, tiesībām ordinēt un sludināt Dieva vārdu. Oficiālais mandāts regulē kontekstu, kādā – draudzē, aprīņķī, aprīņķa baznīcā – ir realizējama pilnvara. Šajā ziņā ir pareizi saprast amatnesēju pilnvaras kā kanonisku un tādējādi pragmatisku faktoru.

Ne Katehismā, ne vēlākajos amatnesēja jēdziena skaidrojumos nav skaidri pateikts, ka pilnvaras un amatnesēja mandātu var piešķirt tikai vīriešiem. Tikai apzīmējums „amatnesējs” liek domāt, ka tiem, kas ir domāti, ir jābūt vīriešiem. Turklāt amata kontekstā tas tomēr tiek runāts arī dzimumneitrālā veidā: „Cilvēks nes savu amatu ar dievišķu gribu, nevis ar cilvēka lēmumu.” (JBK 2.4.5)

Secinājums: teoloģisks pamatojums tam, ka ordinēt var tikai vīriešus, nav ietverts rakstos par mūsu baznīcas kalpošanas jēdzienu. Līdz ar to rodas jautājums, vai, ņemot vērā Bībeles liecību, garīgās kalpošanas aprobežošana ar vīriešiem, kas ir saistīta ar vispārējo

kristīgo tradīciju kopš otrā gadsimta, ir attaisnojama. Uz šo problēmu nevar pienācīgi atbildēt ar atsaucēm uz vīriešu un sieviešu līdztiesību sabiedrībā, kas ir izteikta daudzu valstu konstitūcijās, bet gan ar Bībeles secinājumu teoloģisko novērtējumu. Šajā kontekstā izšķiroša nozīme ir Bībeles runai par cilvēku kā Dieva tēlu – tādu, kāds tas ir radīšanas aprakstos.

Cilvēka līdzība Dievam

Divi Vecās Derības stāsti par radīšanu, kas atrodami 1.Mozus grāmatā 1: 1-2: 3 un 2.Mozus 2: 4-3, ir vissvarīgākais teoloģiskais pamats cilvēka kā Dieva tēla runai. Lai gan pirmajam radīšanas stāstam ir diezgan abstrakts raksturs, otrais radīšanas stāsts ir tēlainis stāstījums.

Pirmais radīšanas apraksts

Formulējums, ka cilvēks ir Dieva tēls, ir atrodams 1.Mozus grāmatā: 26-27. Turklāt 1.Mozus 5:1.2 un 1.Mozus 9:6b runā par cilvēka līdzību ar Dievu. Pirmajā radīšanas stāstā Dievs tiek parādīts kā tas, kurš veido vai pasūta realitāti sešās dienās – tas ir, laika periodos – tikai caur savu Vārdu. Radīšanas pēdējā fāzē – sestajā dienā – vispirms tiek radīti dzīvnieki, kas dzīvo uz zemes (1.Mozus 1: 24-25). Pēc tam, kad ir klāt dažādi dzīvnieki, Dievs pievēršas cilvēka radīšanai. Un Dievs sacīja: „Darīsim cilvēkus, tādus tēlus kā mēs, kas valda pār zivīm jūrā un pār putniem zem debesīm, un pār lopiem, un pār visu zemi, un pār katru radījumu, kas klīst pār zemi. Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš viņu radīja; un radīja tos vīrieti un sievieti. Un Dievs tos svētīja un sacīja tiem: „Esiet auglīgi un vairojieties, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to, un valdiet pār zivīm jūrā un pār putniem zem debesīm, un pār katru radību, kas rāpo zemes virsū.” (1.Moz.gr.1:26-28)

Cilvēka radīšana atšķiras no visu citu lietu un dzīvo būtnu radīšanas. To jau pierāda fakts, ka neitrālā veidā nav teikts „Lai top ...”, kā tas bija ar citiem radīšanas darbiem, bet gan kā tas bija trīsvienīgā Dieva pašizpaušmes veidā: „Darīsim cilvēku ...”. Pašpārlicināšana radīt cilvēku tiek paplašināta un pastiprināta ar to, ka Dievs noliek sevi tiešās attiecībās ar cilvēku, jo viņam ir jābūt „tēlam, kas mums ir līdzvērtīgs”. Tādējādi Dievs noliek sevi neatsaucamās attiecībās ar cilvēku, un cilvēks tiek ievietots tikpat neatsaucamās attiecībās ar Dievu.

1. Mozus 1:27 Dievs izpilda to, ko Viņš ir nolēmis darīt: Viņš rada cilvēku „pēc Sava tēla” kā „vīrieša un sievietes

daudzskaitlīgu vienotību”. „Cilvēks” šeit tiek lietots kā vispārējs termins, un tā saturiskā konkretizācija tiek veikta ar bioloģisko specifiskāciju „vīrietis un sieviete”. Tāpēc abi dzimumi jau no paša sākuma un būtībā pieder cilvēkam, kas radīts pēc Dieva tēla. Vīrietis un sieviete, kas ir vienoti, atspoguļo Dieva godību, turpina Dieva radību kopā. Viņam virs viņa ir tikai Dievs. Tātad viņš stāv pa vidu starp Dievu un pasauli. Vīrietis vai sieviete – t.i., „cilvēks” – ir vienādi pēc Dieva tēla, abi ir identiskās, proti, tiešās un beznosacījumu atkarības no Dieva attiecībās. Tāpēc vīrietim un sievietei ir viena un tā pati radošā misija, proti, „valdīt” un pārstāvēt Dievu radībā. Turklāt daudzskaitļa vienība norāda, ka cilvēks egocentrismā un izredzētā izolācijā nevar īsti izpildīt savu cilvēcību, t.i., savu Dieva tēlu. Daudzskaitļa vienība kļūst konkrēta tikai „savstarpējā pārkāpumā pret jums”. Vīrietis un sieviete, sieviete un vīrietis ir kopā, jo vīrietis jau no paša sākuma ir paredzēts sabiedrībai. Cilvēks – vīrietis un sieviete – ir Dieva svētīts, uzrunāts un viņam dots uzdevums: „Esiet auglīgi un vairojieties, piepildiet zemi un pakļaujiet to.” Cilvēkam ir pavēlēts vairoties. Tādējādi vēstures gaitā viņam ir jāizpilda misija pārstāvēt Dievu radīšanā un padarīt zemi par „subjektu”.

Otrais radīšanas apraksts

Lai gan pirmais radīšanas stāsts koncentrējas uz pasauli kopumā un sadala tās veidošanos sešos laikmetos, otrajam radīšanas stāstam ir stāstījuma forma ar darbojošām personām, kuras reaģē viena uz otru. Otrais radīšanas stāsts ir sava veida turpinājums, lai gan tam ir agrāks rakstīšanas laiks un tas nāk no citas izcelsmes. Tādējādi abi radīšanas stāsti nav izolēti, bet ir savstarpēji saistīti, lai veidotu jaunu vienotību. „Ēdenes atainojums” tiek saprasts kā komentārs, padziļināšana un arī stāstījuma korekcija par dzīvo būtnu radīšanu kopumā un cilvēku jo īpaši. 1.Mozus 2:7 ir teikts, ka cilvēku Dievs veido no zemes. Tāpat kā podnieks Dievs rada figūru no putekļiem. Termins „Ādams” šeit vispār nozīmē cilvēku, nediferencējot viņu seksuāli. Vārds „Ādams” attiecas uz „Adamah”, zemi, augsni, no kuras cilvēks tika radīts.

Pārsteidzoši, ka šeit trūkst Dieva tēla jēdziena, kam ir būtiska nozīme cilvēka radīšanā 1.Mozus grāmatas 1.nodaļā 27-28. Tomēr ir atbilstoša Dieva rīcība, proti, ka Viņš pūš cilvēku, lai dotu viņam dzīvības elpu. Figūra, kuru Dievs ir izveidojis no zemes, no Viņa saņem tieši dzīvības elpu. Dievs vērsas pie cilvēka saistošā, pat intīmā veidā, kā Viņš to nedara pie citas radības. „Dzīvības elpa”, ko saņem veidotais māls, ne tikai rada fizisko vitalitāti, kas raksturīga dzīvniekiem, bet arī rada priekšnoteikumu tās personībai. Dzīvības elpa vienlaikus ir Dieva elpa un tāpēc ir iemesls

cilvēka unikalitātei radībā. Tādējādi „arī Ēdenes stāstījumā cilvēka radība tiek ievietota Dieva tēla kontekstā”.

Cilvēka īpašais stāvoklis, viņa uzdevums kā „Dieva tēls” radībā tādējādi ir izteikts arī otrajā radīšanas stāstā. Cilvēks kļūst par „dzīvu būtni”, tādu, kurš var un kam vajadzētu veidot savu vidi: „Un Dievs tas Kungs paņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš varētu to aprūpēt un saglabāt.” (1.Mozus 2:15) „Aprūpēt” un „saglabāt” ir konstruktīvas darbības, kas tiek piešķirtas cilvēkam, šeit ir skaidra paralēle ar „dominēšanu” 1.Mozus 1:26f. 1. Mozus 2:18 ir teikts, ka cilvēka dzīvei vienmēr jānotiek sabiedrībā: „Nav labi, ka cilvēks ir viens.” Tam jāatbilst „palīdzībai”, kas jārada cilvēkam. 18.b pants burtiski tulko kā „palīdzība viņam”. Šis „pretējais” kvalificē „palīdzību”, tā sakot: cilvēkam vajadzētu būt kolēģim, kurš ir ne tikai „ar” viņu, bet satiek viņu uz vienlīdzīgiem pamatiem, un kura klātbūtnē Ādams atpazīst sevi.

Par to, kas atbilst cilvēkam, kurš ir viņa īstais līdzinieks, runā 2.Mozus grāmatā: 22-23. Šis līdzinieks tagad nav radīts no zemes, bet gan no jau radītas cilvēka miesas. „Riba”, no kuras Dievs rada sievieti, ir simbols, ka cilvēka ķermenis un viņa kolēģis ir tāda paša veida un būtības. Tiek uzsvērtā fiziskā vienotība starp cilvēku un viņa kolēģi: „Tas tagad ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas; viņu sauks par vīreni, jo viņa ir paņemta no vīrieša.”

Ādams, vīrietis, kurš pārvaldīja bez jebkādas seksuālas specifiskācijas, kurā it kā ir ietverts seksualitātes potenciāls, tagad spēj aprakstīt un atpazīt sevi kā vīrieti un otru kā „vīreni”, kā sievieti. Starp abiem ir fiziska vienotība, tie ir izgatavoti no vienas un tās pašas „vielas”. Vīrietis un sieviete ir vienādi Dieva veidoti, abos gadījumos tie veidojas no esošas „lietas” un ir parādā tūlītējai Dieva rīcībai. Hierarhija starp vīrieti un sievieti tiek ieteikta tikai pēc stāsta par krišanu grēkā (1.Mozus 3: 1-24) 1.Mozus grāmatā 3: 16. Vīrieša „saimnieks”, par kuru runā pēc krišanas grēkā un kuru tādējādi var uzskatīt par grēka sekām, atrod savu pirmo tiešo izpausmi faktā, ka Ādams dod sievietei vārdu „Ieva; jo viņa kļuva par māti visiem, kas dzīvo” (1.Moz. gr.3:20). Šis piedēvējums ir paralēls tam, kas minēts 1.Mozus 2:20: „Un cilvēks deva savu vārdu katram zvēram laukā.” Šajā kontekstā sieviete tagad ir pakļauta vīrietim.

Secinājums: divos Vecās Derības pierakstos par radīšanu izpaužas ciešās attiecības starp Dievu un cilvēku. Ādams, t.i., vīrietis kā vīrietis, un sieviete saņem pavēli valdīt (1.Mozus 1:26f.) un „kopt”, un „saglabāt”. Starp abiem ir fiziska vienotība, tie ir izgatavoti no vienas un tās pašas „vielas”. Ideja par vīrieša un sievietes hierarhizāciju tiek ierosināta tikai pēc stāsta par krišanu grēkā (1.Mozus 3: 1-24) 3.Mozus grāmatā 16.

Kādas teoloģiskās sekas Jaunapustuliskā baznīca saskata no šī Bībeles krājuma? Tas ir temats nākamajam mācību rakstam Community 02/23.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Simon Heiniger

Apskats

01.01.2023	Eibenštoka (Vācija)
06.01.2023	Lodvara (Kenija)
08.01.2023	Nairobi (Kenija)
15.01.2023	Bitigheima-Bissingena (Vācija)
03.02.2023	Dolizi (Kongo Republika)
05.02.2023	Puentnuāra (Kongo Republika)
26.02.2023	Praia (Kaboverde)
05.03.2023	Bukareste (Rumānija)
12.03.2023	Vudberija (ASV)
19.03.2023	Līneburga (Vācija)
25.03.2023	tiks precizēts (Togo)
26.03.2023	tiks precizēts (Benina)

New Apostolic Church
International

